

RAS
RASSPECIFIKA AVELS STRATEGIER

BEDLINGTON TERRIER

SKANDINAVISKA BEDLINGTON KLUBBEN
2005

Revidering 2012

Innehållsförteckning

Historik	3
Mentalitet	5
Exteriör	7
Hälsa	12
Avelsstruktur	19
Arbetsgång	25

Historik

Bedlingtonterrierns ursprung är Northumberlandsdistriktet och särskilt då den lilla gruvstaden Bedlington. Under 1800-talets början tog smederna från Staffordshire med sig sina egna terriers när de flyttade till Bedlington. Givetvis uppstod korsningar mellan dessa smeders lättare terriervarianter och de lokala småväxta strävåriga terrierna. Dessa ursprungliga terriers hade en mycket mångsidig natur, då de skulle duga till allt från råttjakt, harjakt, grytjakt, att agera vattenhund och slutligen att kunna delta i de arrangerade hundslagsmälen. Till detta krävdes smidiga, snabba, starka hundar med ett oöverträffat temperament och luktsinne.

Mr Joseph Ainsley fick höra talas om dessa dugliga terriers, och det var också han som 1825 födde upp den första bedlingtonterriern, vilken fick namnet, Young Piper eller Ainsley.s Young Piper. Det kom dock att dröja fram till 1870-talet innan man nedtecknade rasstandarderna för dessa hundar inför kommande utställningar. 1871 hölls den första utställningen med egen klass för bedlington terriern, i just Bedlington. Den första rasklubben var National Bedlingtonterrier Club, som grundades 1898 och som fortfarande är verksam i rasens hemland.

Att rasstandarderna och kanske främst tolkningen av denna har kommit att förändras mot en ädlare och mer elegant hund är givet då man ser dagens bedlingtonterrier. Även temperamentet och humöret har förändrats och med det också delar av de bruksegenskaper som gruvarbetarna, smederna och Mr Joseph Ainsley skattade så högt. Till Sverige kom bedlingtonterriern först på 1900-talet och allra först var importen Clyde Boy, som var född 1905 och importerades av Löjtnant Erik Hessle i Stockholm. Den första svenskfödda hunden som registrerades i Svenska Kennel Klubbens stamböcker var tiken Florrie, som var född 1907.

Det var emellertid först 1977 som rasen fick en egen rasklubb, Skandinaviska Bedlington Klubben. Den är ännu idag den aktiva rasklubben, som arbetar inom SKK och dess organisation. **2011 hade klubben 125 medlemmar** och anordnar aktiviteter såsom utställningar, promenader, klippkurser och annat för rasintresserade. Rasens popularitet har skiftat något under decennierna, stundtals har intresset varit stort (då faktiskt ofta inom en yrkeskår, t.ex. hos tandläkarna på 1930-talet). Emellertid kan sägas att rasens beundrare verkar vara sällsamt trogna bedlingtonterriern och man återfinner flera uppfödare som haft rasen både trettio, fyrtio och femtio år, utan avbrott och med fortsatt avelsarbete. De flesta svenska bedlingtonterrierna har i sina stamtavlor en kombination av fyra mycket framstående engelska kennlars blodlinjer: kennlarna Stanolly, Rathstrigg, Foggyfurze och Wetop.

Tack vare de uppfödare som etablerade rasen i Sverige har den svenska bedlingtonterriern en sund och frisk grund att bygga vidare fortsatt avelsarbete på och med dagens möjligheter att DNA-testa för rasens allvarligaste defekt koppertoxikos, så kan man nu fokusera på populationsproblematiken i allt större utsträckning. Även om det tidigare förekommit en stor mängd import, så har dessa inte alltid utnyttjats i en bra och genomtänkt utsträckning. Vissa importörer har fått ett väldigt stort inflytande, medan andra har lämnat rasen i stort sett obemärkta.

Rasen är en omtyckt sällskaps- och familjehund och den aktivitet som främst lockar och där bedlingtonterriern nått stora framgångar är utställning. Flera hundar har nått den prestigefyllda första platsen (Best in Show) på olika Kennel Klubbars utställningar, bl.a. på

den stora internationella utställningen Stora Stockholm. Det finns även en bedlingtonterrier som tilldelats ett CACIOB, nämligen SL(elit)CH, SUCH Tanja. Idag aktiveras bedlington terriern inom vitt skilda områden såsom agility, viltspår, lydnad och bruksarbete. Dessa arbetande bedlingtons hade säkerligen glatt rasens grundare Mr Joseph Ainsley.

I dagsläget är Storbritannien fortfarande det land som registrerar flest bedlingtonterrier. Det registrerades **558 bedlington terrier i Storbritannien 2011**. Det finns också flera aktiva rasklubbar i Storbritannien, som värnar om rasens utveckling. Sverige och de svenska uppfödarna gör fortlöpande importer härifrån och kontakten mellan olika engelska uppfödare och den svenska uppfödarkåren består alltså. Då Skandinaviska Bedlingtonklubben har jubileumsutställningar så är målet att så ofta som det är möjligt att inbjuda rasauktoriteter/uppfödare från just rasens hemland.

Mentalitet

FCI:s rasstandard för bedlingtonterrier beskriver rasens temperament på följande sätt: *Rasen skall vara livlig och full av självkänsla. Den är en intelligent följeslagare med stark sportig instinkt. Till temperamentet är bedlingtonterriern vänlig, tillgiven och värdig, aldrig skygg eller nervös.*

Kommentar: Den har ett vänligt och tilltalande temperament, är fortfarande full av djärvhet, men visar ofta en viss distans till främlingar. Bedlingtonterriern är till substansen en arbetande terrier som har styrka att klara hårda påfrestningar såväl högt tempo under strid som höga hastigheter i svår terräng. Den ger under sin elegans intryck av en imponerande själslig och kroppslig styrka.

Då.

Bedlingtonterrierns temperament har skiftat betydande under rasens utveckling och historia. Från början var bedlingtonterriern en aktiv jakthund som även skulle kunna delta i hundslagsmål, varför ett mycket skarpt terrier temperament var att föredra. Rasens utveckling mot en mer sällskapsinriktad hund har även förändrat temperamentet från den kärva jakthundens till en väl fungerande och social familjehund. Epitetet en ulv i fårakläder har ofta kommit att följa bedlingtonterriern och det var ett uttryck som väl beskrev den dåtida bedlingtonterrierns temperament.

I samband med utställningsmeriternas ökande betydelse i aveln för bedlingtonterriern kom också SKK:s krav för utdelande av utställningschampionatet att få en gynnsam inverkan på rasen. Krav ställdes på att hunden skulle vara karaktärs- eller mentaltestad förutom de tre certifikaten.

Nu.

Bedlingtonterriern är idag en utpräglad sällskapshund som av sina ägare beskrivs som lugn och orädd (29 %) samt glad och livlig (55% enligt Hälsoenkäten 2004). **Enligt hälsoenkäten 2011 svarade 22 % att de upplevt något i hundens beteende som problem. Det är allt från otroligt skällig hund, osäker och mycket reserverad, hoppig, tvångsbeteenden, vaktar saker, skotträdd, gör utfall mot andra hundar. Enkätsvaren visade även att resterande som svarade på enkäten tycker sin bedlington är: bästa hunden jag någonsin haft, en superrepresentant för rasen temperamentmässigt, skottfast trygg och orädd, inte alls reserverad mot andra människor som beskrivs, mycket pigg och glad, lugn och trygg, en supermorsa till sina valpar.**

I RAS 2005 beskrivs de avvikande beteendena som man kunde se tendenser av mer som rädsor och skygghet snarare än aggressivitet eller hyperaktivitet, detta kan anses stämma fortfarande. Rasen fungerar väl tillsammans med barn, andra hundar och även andra djur. Enligt försäkringsstatistiken kan man också se att bedlingtonterriern ligger under genomsnittet då det gäller bitskador, detta utgör också en anvisning i att bedlingtonterriern inte hyser det typiska terriertemperamentet, med stor skärpa och försvarslust i kombination med social kamp (RAS 2005).

I dagsläget ställs inga krav på mentalitet för att erhålla utställningschampionatet, men man kan tillägga att man inom bedlingtonterriern inte återfinner någon hund som erhållit priset 0 p.g.a. mentalitet. Detta torde kunnas sägas vara ett gott betyg på den svenska bedlingtonterrierns temperament. Ett växande antal bedlingtonterrier återfinns nu också i resultatlistor för agility och lydnad **och rasen har till dags dato fått ett tio-tal viltspårshampion. Den nya hundsportgrenen rallydand som blev en officiell tävlingsgren 2011 har lockat ett flertal bedlingtonägare att prova på.**

Att allt fler bedlingtonterrier ägare väljer att aktivera sina hundar inom olika hundsporter är givetvis gynnsamt för rasen och kan ge en berikande bild av rasens temperament, som en social och aktiv hund vars intressen kan vara vitt skilda.

Måluppfyllelse sedan RAS 2005

Målet i RAS 2005 var att den svenska bedlingtonterriern skall fortsätta vara en väl fungerande sällskapshund med ett jämnt och tilltalande temperament samt att mentaliteten kartläggs och en MH-profil skapas genom att minst 20 bedlingtonterrier genomför MH. I avseendet med antalet MH beskrivna hundar är målet uppfyllt, under perioden 2005 till 2011 MH beskrevs 29 bedlingtonterrier. Däremot har ingen MH-profil skapats.

Mål under de kommande 5 års perioden

- Att den svenska bedlingtonterriern skall fortsätta vara en väl fungerande sällskapshund med ett jämnt och tilltalande temperament.
- Att uppmuntra personer att mentalbeskriva sina hundar, men genom det nya BPH (Beteende- och personlighetsbeskrivning hund).
- Att 25 Bedlingtonterrier skall mentalbeskrivas under de kommande 5 åren.

Strategier

För att kunna fortsätta följa och utvärdera rasens temperament är det stor vikt att antal hundar som mentalbeskrivs ökar. Det nya testet BPH är en ny version av det tidigare MH-testet, BPH kommer att ersätta MH-testet i framtiden. Rasklubben bör i rasklubbstidningen samt på klubbens hemsida uppmuntra bedlingtonägare att BPH-testa sina hundar.

Vidare bör det i varje hälsoenkät finnas med frågor kring hundarnas mentalitet, för att se ägarnas bild av sina hundars temperament. Uppfödarna av rasen bör fortsätta sträva mot att få hundar som fungerar väl i det svenska samhället utan att för den skull förlora de rasspecifika egenskaper som bedlingtonterriern besitter.

Exteriör

Utdrag av rasstandarden för Bedlingtonterrier

Originalstandard 1987-06-24,

FCI standard 1998-03-12, **SKK standardkommitté** 2003-10-08.

Samt kommentarer från Raskompedium för Bedlingtonterrier 2005.

Bakgrund/Ändamål

Rasen har under åren, från att den första hund som benämndes bedlingtonterriern föddes 1825 i England till dagens bedlington, ändrats ganska rejält utseendemässigt. Från att ha varit en hund med känt mycket goda bruksegenskaper (läs mer under historik) till dagens rena sällskapshundar. Från att ha varit en hund på cirka 33 - 38 cm hög till dagens hundar som ligger runt 41 cm. Från att ha haft en kraftfullare och mörkare päls till dagens ljusare och mjukare pälsar. Rasen har även blivit mer extrem när det gäller bakbensvinklar och rörelser.

Rasen har aldrig blivit speciellt populär utan registreringssiffrorna brukar ligga mellan 60 - 80 stycken per år. Vad det beror på vet man inte, men troligtvis tycker många att rasen har ett speciellt utseende.

Nuläge

De svenska bedlingtons är av världsklass exteriört sett! Det tycker både uppfödare av rasen från andra länder och även internationella domare. Det är inte ofta som en bedlington får **"very good"** i kvalité på utställning och **"good"** eller **"sufficient"** förekommer i stort sett inte alls. Men trots detta finns det vissa detaljer som under de över 100 år som rasen funnits i Sverige har förändrats, ibland till det bättre och ibland till det sämre.

Pälsstrukturen

Rasstandarden säger:

Pälsen är mycket karaktäristisk. Den är tjock, till sin struktur påminner den om flossat lin, den skall stå väl ut från huden och får inte vara sträv. Den skall ha en påtaglig tendens att tvinna sig, speciellt i huvud och i ansikte.

Kommentar:

Pälsen skall vara en tät blandning av mjuka och hårda hår som ger stor spänst och vid beröring en klar känsla av motstånd. Den får aldrig vara mjuk eller len eller ge känsla av bomull. Pälsen får heller inte vara lockig utan tydligen sno sig i topparna. Pälsens färg hänger starkt samman med hudens pigmentering och pälsens struktur. En bedlington terrier utan hudpigment och vit, ullig päls får aldrig accepteras, men däremot uppskattas en ljus, näst intill vit hätta.

Så här är det i nuläget:

+ Svenska bedlingtons har tjocka pälsar

- Allt för många ljusa och mjuka pälsar finns på dagens bedlington. Vissa som även saknar dom hårdare stickelhåren.

Huvudet

Rasstandarden säger: Huvudet skall vara päron- eller kilformat och uttrycket i vila är milt och vänligt.

Skallparti	Skallen skall vara smal men djup och rundad. Den skall vara täckt av en riklig, nästan vit, silkeslen hätta på hjässan.
Stop	Stop får inte finnas, utan linjen från nackknölen till nosspetsen skall vara rak och obruten.
Nostryffel	Nostryffeln skall vara svart hos blå och blå och tantecknade hundar. Den skall vara brun hos leverbruna och sandfärgade hundar. Näsborrharna skall vara stora och väl markerade.
Nosparti	Nospartiet skall vara väl utfyllt under ögonen Läppar Läpparna skall vara stramt åtliggande och inte nedhängande.
Käkar/ Tänder	Saxbett med stora, kraftiga tänder. Käkarna skall vara långa och avsmalnande
Ögon	Ögonen skall vara små, klara och djupliggande. Det idealiska ögat ger intryck av att vara trekantigt. Hundar med blå pälsfärg skall ha mörka ögon, hundar som är blå med tantecken skall ha ljusare ögon med bärnstensfärg, medan leverbruna och sandfärgade hundar skall ha ljust nötbruna ögon.
Öron	Öronen skall vara medelstora och avlånga. De skall vara lågt ansatta och hänga flat intill kinderna. Öronen skall vara tunna och sammetslika till strukturen och täckas av kort, fint hår med en frans av vitaktigt, silkeslent hår längst ut.
Hals	Halsen skall vara lång, gradvis avsmalnade, djup närmast kroppen. Det går inte finnas någon tendens till överflödigt halsskinn. Halsen skall vara väl upprest från skuldrorna och huvudet skall bäras ganska högt.

Kommentar:

Huvudet skall vara byggt på släta linjer där varken okben eller kinder får var framträdande. Skallen skall vara kraftfull med väl uttalad nackknöl, nospartiet, uppifrån sett, väl utfyllt och endast svagt avsmalnande mot nosen. Käkarna långa och mycket kraftiga med förnimbar haka. Bettet är i det närmaste fyrkantigt med stora väl utvecklade tänder.

Så här är det i nuläget:

+ Bedlingtonterriern i Sverige har långa, fina huvuden. De flesta har breda underkäkar och är väl utfyllda under ögonen. Små, trekantiga ögon av bra färg.

- Hundar med markerade okbågar dyker upp här och där. Även hundar med för korta foreface. Hundar med dålig utfyllnad under ögonen samt med för tunn underkäke förekommer också i mindre utsträckning. Runda, stora ögon är icke rastypiskt men förekommer. För stora, långa och tjocka öron finns också men även för små och korta öron. **Ganska många hundar har något för mycket halsskinn.**

Kroppen

Rasstandardens säger:

Kropp Kroppen skall vara något längre än den är hög. Den skall vara muskulös och påtagligt smidig.

Rygglinje	Ryggen skall vara naturligt välvd över ländpartiet.
Ländparti	Ländpartiet skall vara välvt
Bröstkorg	Bröstkorgen skall vara djup och nå till armbågen. Den skall vara ganska bred med flata revben.
Buklinje	Den välvda ryggen ger en markerat uppdragen buklinje. Svans Svansen skall vara medellång, tjock vid roten, avsmalnande till en spets och elegant böjd. Den skall vara lågt ansatt och får aldrig bäras över ryggen.

Kommentar:

Över skuldran skall finnas en markerad övergång mellan den väl uppresta halsen och ryggen. Bröstkorgen skall ha sin bredd vid ryggraden, ha flata sidor och får inte vara vidare än fronten och den får inte tendera att bli spetsig. Rygglinjen högsta punkt bör ligga direkt bakom sista revbenet för att sedan i en mjuk båge rundas över länd och kors.

Så här är det i nuläget:

+ Svenska bedlington har bra kroppar. Bra uppdragna buklinjer. Djupa bröstkorgar med välutvecklade revben.

Det finns hundar med helt flata rygglinjer. Hundar där högsta punkten ligger felplacerad, alltså framför eller ibland bakom länden. Något som även ibland förstärks med felaktiga klippningar, där trimmaren placerar högsta punkten fel på hundens rygg. Det finns även hundar med allt för överdrivet karpad rygglinje . hunden som ut som ett upp-och-nervänt U. Grunda bröstkorgar dyker också upp här och var. Vissa hundar är för korta hundar . proportionerna (längd till höjd) är fel och då ländpartiet oftast är för kort. För högt ansatta och burna svansar. OBS! Många bedlington bär sin svans för högt men har för den delen inte för högt ansatt svans.

Extremiteter

Rasstandarden säger:

Framställ Frambenen skall vara raka och mellanrummet mellan dem skall vara bredare vid bröstet än vid tassarna.

Skulderblad Skuldrorna skall vara flata och sluttande.

Mellanhand Mellanhanden skall vara lång, lätt sluttande utan tecken till svaghet.

Framtassar Framtassarna skall vara långa (hartass) med tjocka och väl slutna trampdynor.

Bakställ Bakpartiet skall vara muskulöst och måttligt långt. Bakbenen förefaller längre än frambenen.

Has Hasorna skall vara starka och lågt ansatta, varken inåt- eller utåtvidna.

Baktassar Baktassar, se framtassar

Kommentar:

Skuldran skall vara väl tillbakalagd och överarmen så väl vinklad att bringan fylls ut av ett förbröst och mellanrummet mellan frambenen bildar en triangel. Tillsammans med sluttande mellanhand och hartass ger profilen av fronten bilden av en avbruten hästska.

Bedlingtonterriern kan på grund av frontens utformning stå med något utåtriktade tår för att få balans. Ländens och korsets välvning fortsätter utan övergång i bakbenet, vilket får bakbenet att förefalla längre än frambenen. Korset skall vara mjukt sluttande, ej så brant att hunden blir underställd. Inte heller får lårbenet vara av sådan längd att underställdhet i rörelse och övervinkling blir resultatet. I och med sin välvda länd och sluttande kors har bedlingtonterriern ett knappt vinklat knä men en kraftig, lågt ansatt has som ger maximalt framskjut.

Så här är det i nuläget:

+ De flesta bedlingtons i Sverige har fina hartassar och fina sluttande mellanhänder. Många har också låga hasor.

- Allt för många bedlingtonterrier i Sverige har en felaktiga fronter. De har en ”terrierfront” (parallella ben) och saknar den rastypiska ”bedlingtonfronten” (bredare vid bröstet än vid tassarna). Det finns domare som tror att den bedlington som har en korrekt ”bedlingtonfront” rör sig icke rastypiskt, vilket har kommit att bli ett av de stora exteriöra problemen inom rasen. Allt för många bedlington har överdrivna bakbensvinklar. Alltför vinklade, långa bakben. Dessa hundar ger ett intryck av att nästan ”stå på knäna”.

Rörelser

Rasstandarden säger:

Bedlingtonterrier kan galoppa i hög hastighet och skall även ge intryck av att kunna göra detta. Rörelserna är mycket karaktäristiska: ganska kort steg, lätta och smidiga vid lägre hastighet och svagt rullande när hunden når full fart.

Kommentar:

I galopp använder bedlingtonterriern hela sin kropp vilket kräver en mycket stark ländrygg och språngfjäder. I samlad trav är steget fjädrande och ger intryck av fördröjning för att i utsträckt trav bli vägvinnande och pendlande vilket ger intryck av att hunden flyter fram över underlaget. Bedlingtonterrierns framben spårar längs en linje medan bakbenen rör sig helt parallellt.

Så här är det i nuläget:

+ Flertalet av dagens bedlington rör sig bra från sidan.

- Många av dagens bedlington rör sig med icke rastypiska och då alltför långa steg. Det ser säkert showigt ut och uppskattas på utställningar, men det är inte rastypiskt. Många hundar är trånga eller kohasiga bak, men det finns även hundar som är *för* breda bak och rör sig ”ryckigt”. Det är tyvärr inte många bedlington som kommer in i det rastypiska rullandet som rasstandardens föreskriver. Det finns även hundar med för korta steg, hundar som inte kan ta ut sina bakbensrörelser. Många hundar rör sig dåligt i fronten, slänger med frambenen och spårar inte på linje. Hackney-rörelser dyker också upp.

Storlek

Rasstandarden säger:

Mankhöjd omkring 41 cm. En lätt variation nedåt för tikar och uppåt för hanhundar är tillåten.

Kommentar:

En hanhund bör aldrig vara under 41 cm likväl som en tik aldrig bör vara över, vilket har betydelse för könsprägeln.

Så här är det i nuläget:

+ Dom flesta bedlington ligger runt 42-43 cm för hanhundar och runt 39-40 cm på tikar. Detta måste anses ligga inom de rimliga gränserna för variation inom kön och individ.

- Det finns ganska många för stora, tunga hanhundar (ibland upp mot 45 cm höga) men också för små, lätta tikar (kan vara ner mot 37 cm).

Vad har gjorts sedan sist?

Uppfödarna har fortsatt avla så att fina exemplar av rasen har fötts. Svenska bedlingtons har fortfarande gott rykte runt om i världen. Bedlingtonterriern har presenteras på domarföreningens möten.

Mål under de kommande 5 års perioden

- Att motverka exteriör ytterligheter genom att till avel välja individer vilka i väsentliga delar överensstämmer med rasens standard.
- Att även fortsättningsvis bibehålla det goda rykte om kvalité som den svenska bedlingtonterrierna har såväl i Sverige som internationellt.
- **Att anordna en bedlingtonkonferens sommaren 2012**

Strategier

- Genom att aktivt medverka i domarkonferenser om bedlingtonterrier arrangerade av till SKK och FCI knutna klubbar påverka och utbilda exteriördomarnas syn på bedlingtonterrierns rasspecifika yttre och mentala egenskaper.
- Genom att varje uppfödare har möjlighet att själva selektera och värdera sina avelsdjur ökar bredden hos det tillgängliga avelsmaterialet inom de gränser som sätts av rasstandard.

Hälsa

Bedlingtonterrier skall vara en medelstor hund med god hälsa och vitalitet. Det är en ras som uppnår hög levnadsålder i många fall och som har ett högt medeltal då det gäller livslängd. Ett stort antal individer blir mer än 14 år gamla och endast ett litet fåtal dör före 10 årsålder.

Hälsan hos bedlingtonterriern har granskats med hjälp av en enkät som ställdes till samtliga medlemmar inom Skandinaviska Bedlingtonklubben 2011.

Historik

Bedlington terriern har tidigare under åren drabbats av två allvarligare rasbundna sjukdomar. Den första sjukdomen cracked pads/corned feets eller på medicinspråk hyperkeratosis, debuterade i USA och runt om i bedlingtonterrierekretsar under 1930-talet och det tidiga 1940-talet. Sjukdomen innebär att hundens trampdynor spricker och att trampdynornas kanter blir förvuxna och i vissa extrema fall så påverkade av sjukdomen att man tvingas avliva hunden. Då hyperkeratosis är en ärftlig sjukdom påbörjades arbetet med att avla bort denna åkomma. Tyvärr kom det att medföra att rasen drabbades av en ny sjukdom, huruvida detta skulle ha skett ändå är inte klarlagt, men sannolikheten är stor att den hårda aveln som bedrevs för att slå ut hundar med anlag för hyperkeratosis ur aveln starkt påskyndade utvecklingen av koppartoxikos (CT).

Koppartoxikos påträffades för första gången i de veterinärmedicinska fackskrifterna på 1970-talet, med anledningen av hundars insjuknande i leversjukdomar i USA

Nuläget

Svaren nedan baserar sig på den hälsoenkät som Skandinaviska Bedlingtonklubben skickade ut i november 2011. Det var 68 stycken fullständiga enkäter som in, men det var även ett stort antal enkäter som var svåra att bedöma då flera hundar angivits på samma enkät eller på endast vissa frågor.

De tillfrågade bedlingtonägarna upplevde sina hundar som friska och att hundarna levde länge. Hälsoproblemen som angavs var till största delen hud- och öronproblem.

En analys av de försäkrade hundarna visar att bedlingtonterriern även av försäkringsbolagen klassas som frisk ras, då rasen är placerad i de låga försäkringsklasserna hos samtliga försäkringsbolag. Att rasen har lång livstid kan man också se på att det stora flertalet försäkrade bedlingtonterrier inte får ut sin liversättning, utan endast utnyttjar veterinärvårdsdelen, trots av man innehar livförsäkringar på hundarna.

Om man ser till genomsnittet av samtliga försäkrade hundar ser man att bedlington terriern ligger mycket under genomsnittet för de vanligaste åkommorna, exempelvis pyometra (livmoderinfektion) där snittet för samtliga raser är närmare 25% och det av samtliga försäkrade bedlington terrierna under åren 2005 till 2011 återfinns bara fåtal bedlington terriertikar som diagnosticerats med pyometra. Detta stämmer väl överens med de enkätsvar som inkommit, där det av totalt 5 % som saknade livmoder. Inte heller har bedlington terriern några påfallande problem med dräktighet, fertilitet eller förlossning, då mycket få har förlöst med kejsarsnitt eller haft andra förlossningskomplikationer. De sjukdomar där bedlington terriern uppvisar högre insjuknande grad är följande sjukdomar: hud, öron och ögon.

Hud

Enkätsvaren visar att det av de 68 st fullständiga insända enkätsvaren var det 21 st som upplever att hunden haft problem med huden, oavsett om orsaken varit rävskabb, fettknölar eller allergi. Man har funnit olika diagnoser som samlas under samma diagnoskod, nämligen

hud. Här återfinns bl.a. eksem, hudutslag, hot spots, plitor, små prickar, svampangrepp på kropp och tassar, fettknölar, vårtor, pododematit.

Vid jämförelse mellan hälsoenkäterna 2004 och 2011 kan vi se att andelen hundar med hudproblemen 2004 var 45 % och 2011 är siffran 31 %.

Gör man sedan en jämförelse med försäkringsstatistiken så hittar man en mängd olika diagnoser som hör samman med olika klådor och hudproblem.

Man kan finna olika diagnoser som samlas under samma diagnoskod, nämligen Hud. Här återfinns bl.a. akuta klådor i hud och underhud, allergier som påverkar huden, neoplastiska förändringar, furunkolos, akuta djupa och ytliga pyodermier, atopier, abscesser, hot-spots, pododermatit, bitsår och aterom.

Man får konstatera att det är en avsevärd del bedlingtonterrier som drabbas av klåda utan särskild orsak och att dessa blir föremål för ett större antal undersökningar och behandlingar. Behandlingarna innebär oftast antibiotika och cortison i det akuta stadiet och därefter fortsatt cortisonbehandling, salvor och schampon samt hyposensibilisering och dietmat. I många fall är det återkommande problem som utvecklas till kroniska sjukdomstillstånd i huden. Det är mer sällan som orsaken till hudproblemen hittas och i ett par fall har hundarna avlivats p.g.a. sin klåda.

Öron

Enkätsvaren visar att 23 av de 68 hundarna hade haft problem med öronen någon gång. Det har varit allt från problem med rikligt vaxproduktion där öronrens använts som behandling till återkommande öroninflammationer där behandling med örondroppar och/eller antibiotikatabletter satts in.

Jämför man öronproblemen från de två hälsoenkäterna så hade vi 2005 12 % som anger att de har öronproblem och 2011 var siffran 34 %. Då hälsoenkäten 2005 hade 147 svar och enkäten 2011 endast 68, kan inga större slutsatser dras. Men det ger en fingervisning om att öronproblemen har ökat hos bedlingtonterriern.

De uppfödare som deltog i RAS-mötena 2004 var av uppfattningen att man såg öronproblem som en större källa till besvär än hudproblem. Detta visade sig vara en tämligen korrekt uppfattning om man kopplar samman detta med försäkringsbolagens statistik. Man bör dock ha i åtanke att summan för veterinärvård i samband med öronsjukdomar sällan överstiger självriskan, varför dessa besök inte registreras hos försäkringsbolagen.

De öronsjukdomar som drabbar bedlingtonterriern är i de allra flesta fall är Akut extern otit (hörselgångsinflammation) och Akut purulent extern otit (varig hörselgångsinflammation). Behandlingen är oftast något preparat i form av örondroppar, vanligen Fucidin eller Otomax. I vissa fall är dessa öroninflammationer återkommande, detta torde kunna bero på en alltför stark pälsväxt i örat och utebliven renplockning av päls, samt ev. i kombination med trånga hörselgångar. Uppfödarna diskuterade kring eventuella hormonella orsaker, då man upplevde att det i större utsträckning var tikar som drabbades.

Ögon

Enkätsvaren visar att 15 st av de 68 st enkätsvaren hade ögonlyst sina hundar. 14 st av de ögonlysta hundarna har fått resultatet u.a., däribland en som fått resultatet främre Y-söms

katarakt som vid vidare koll konstateras vara öga u.a., icke ärftlig katarakt. Ytterligare en har fått öga u.a., ppm iris, iris lindrig.

Enkätsvaren visade att 3 st hade grå starr och dessa var samtliga åldersrelaterade. En av hundarna var så gott som blind under 2 år innan operation och kan nu efter operation se igen.

Enkätsvaren visade att 1 st hade problem med distichiasis (inåtväxande hårstrån). Denna hund hade under nedsövning fått hårstrån som växte fel bortplockade av veterinär och ägaren ansåg att resultatet var bra.

Enkätsvaren visade att 5 st fått ögoninflammationer som behandlats med ögondroppar, fucitalmic, chloromycetin salva, kortisonsalva, zilk eye eller ögonsköljning.

Enkätsvaren visar inte på särskilda upplevelser av sjukdomar i ögonen hos bedlington terriern. Bedlingtonterriern verkar i stället ha sjukdomar som inte drabbar lins och synförmåga utan istället ögats slemhinnor och tårkanaler. Förekommande sjukdomsdiagnoser är Akut purulent konjunktivit (varig bindhinneinflammation), keratoconjunctivitis sicca (dry eye syndrome) och blefarit (inflammation i ögonlocksranderna)

Leversjukdomar

För att klargöra vissa fakta är det nödvändigt att dela in leversjukdomarna i två avgränsade områden: hepatiter med kopparassociation och övriga leversjukdomar. Övriga leversjukdomar förekommer också inom rasen, i en utsträckning som skiljer sig mot andra raser. Kroniska hepatiter (där orsaken inte anges vara kopparansamling), akuta hepatiter (där orsaken inte anges vara kopparansamling) samt leversjukdomar utan fastställda orsaker

Koppartoxicosis

Historik

Koppartoxicosis hos bedlingtonterriern rapporterades första gången från USA i början av 1970-talet. Uppfödare råkade ut för en rad oförklarliga sjukdomsfall med dödlig utgång. The Bedlington Terrier Club of America tillsatte en kommitté för att studera problemet. Man kunde konstatera att sjukdomen funnits sedan minst 1959 i USA, men mycket talar för att den förekommit redan tidigare.

Koppartoxicosis, eller bedlingtonhepatit som sjukdomen först kallades, beskrevs första gången i den veterinärmedicinska litteraturen 1975 av Dr. Robert M. Hardy. Han kunde visa att leverskador hos bedlingtonterrier var orsakade av en abnorm kopparansamling i levern. Genom testparningar fastslogs det 1980 att arvs gången är recessiv. De första rapporterna från början av 1980-talet beskrev att sjukdomen fanns hos 60-70% av hundarna i USA. Enligt uppskattning från England, rasens hemland kan 20-40% av engelska bedlingtonterriers ha nedärvd koppartoxicosis. Undersökningar i Sverige, Finland och Holland talade för liknande siffror. Första gången koppartoxicosis omnämndes i Storbritannien var 1977, då en förfrågan kom från den amerikanska Bedlingtonklubben om man i England sett leversjukdom hos rasen och om man upplevde att hundarna dog i onormalt tidig ålder. 1984 fastslogs det att sjukdomen även fanns i England. I Sverige omnämndes koppartoxicosis i skrift för första gången 1979. Året efter beskrevs de första fyra fallen i Sverige. Ärftlig ackumulering av koppar i levern har rapporterats hos andra raser, bland annat west highland white terrier, skyeterrier och dobermann.

Den kliniska bilden är mycket varierad, och beror i huvudsak på sjukdomsstadium,

d.v.s. hur mycket koppar som ackumulerats i levern och hur omfattande leverskadorna är. Men klåda, avmagring, uppsvälldhet, kräkningar och behov av att dricka mycket vatten kan vara några symptomen. Hunden kan drabbas akut i ung ålder, ofta i samband med stress, vid t.ex. ägarbyte, valpning eller utställning. Det är dock vanligare att den drabbas av långsamt framåtskridande leversjukdom i medelåldern. Trots sin sjukdom förblir vissa hundar symptomfria livet ut.

Testningar

Leverbiopsi

Vid leverbiopsitagning ges hunden lugnande läkemedel samt lokalbedövas där biopsinålen förs genom bröstväggen in i levern. Ingreppet utförs oftast med samtidig ultraljudsundersökning då man exakt kan följa nålens väg in i levern. Ett alternativ är att under narkos ta ett leverprov via ett tithål i bukväggen. Leverbitarna läggs i formalinlösning och skickas till ett patologanatiskt laboratorium, där provet prepareras med en speciell färgning som påvisar eventuell koppar i levern. Saknas koppar i provet bedöms hunden ha en normal lever. Påvisas rikligt med koppar i provet ställs diagnosen koppertoxicos. Normala kopparvärden är mindre än 400 ppm. Tyvärr finns det med denna testmetod gränfall, cirka 10% av alla prov, där koppar kan påvisas i liten mängd.

DNA-typning

Det amerikanska laboratoriet VetGen utvecklade DNA-markören C04107 för att utreda koppertoxicos status. Denna markör används i alla laboratorier som analyserar bedlingtonterriers markörtyper. Det finska laboratoriet FABALAB samt SLU i Uppsala använder också DNA-markören C04107B, som är åtminstone lika informativ i finska och svenska linjer som C04107. B-markern innehåller 3 typer och på så sett 6 olika typkombinationer (bokstavskombinationerna a-a, a-b, a-c, c-c, b-c och b-b), tillsammans med C04107-markörens 3 typkombinationer (sifferkombinationer 1-1, 1-2 och 2-2) hjälper det mycket i tolkningen.

För att kunna tolka DNA-typningar på en hund måste man ha bakgrundsinformation, d.v.s. kännedom av testresultat på hundar som ligger bakom den aktuella testade hunden. Man måste hitta en sjuk individ i stamtavlan, konstaterat genom leverbiopsi, och DNA-testa denna hund och på så sett få fram vilka DNA-typer som hör ihop med det sjuka. Markörtyper är informativa fastän tolkning inte kan göras, p.g.a att det saknas bakgrundsinformation. Man har kunnat se att markörtyp 2 är kraftigt kopplad med koppertoxicosgenen, det "sjuka" och att markörtyp 1 är kopplad i de flesta fall med friska genen. Flest hundar av typkombinationen 1-2 är anlagsbärare, den sjuka koppertoxicosgenen kopplad i flesta fall med markörtyp 2.

Om man parar en hund med markörtypen 1-1 med en annan 1-1, får man oftast **men inte alltid** valpar som inte nedärver koppertoxicos. Om man parar en 1-1 hunden med en hund av markörtypkombination 1-2, får man oftast hälften anlagsfria valpar med typkombinationen 1-1 och hälften anlagsbärare 1-2, som har sjuka genen kopplad med markörtyp 2. Valparna får en gentyp av vardera föräldern. **Det är viktigt att minnas att det finns sjuka hundar med typkombinationen 1-1. Därför är bakgrundsinformationen så otroligt viktig när man tolkar hundars DNA-typer.**

Nutid

Nu förtiden parar seriösa uppfödare inte två bärare med varandra, utan endast en anlagsfri med en annan anlagsfri hund eller en anlagsfri med en bärare, på så sett kan inga sjuka individer födas. Man använder fortfarande bärare i avel p.g.a. att populationen i Sverige är så liten att om man endast skulle använda anlagsfria individer skulle man snart drabbas av stor inavel. Sjuka individer skall självklart aldrig användas.

Forskare i olika länder arbetar med att få fram den riktiga koppartoxicogenen. Bland annat har hundar med DNA-markörerna 2-2 b-b som även biopsitestas sjuka testats mot ytterligare en markör som skall ligga i närheten av den riktiga CT-genen. Skandinaviska Bedlingtonklubben har hårda regler när det gäller CT och för att kunna få valphänvisning av klubben. SKBK vill verka för att endast hänvisa friska valpar.

Hälsoenkäten

Enkätsvaren visade att 91 % var DNA-testade och 9 % inte var testade. Av de testade hundarna hade 89 % DNA-markörerna 1-1 a-a, 9 % hade DNA-markörerna 1-2 a-b och 2 % hade DNA-markörerna 2-2 b-b. 2 st hundar rapporterades vara leverbiopsitestade där resultaten var u.a. och 118 ppm = lever normal. Den ena rapporterades ha gjort testad pga tillfälligt höga levervärden vilket berodde på tillfällig inflammation.

Övriga sjukdomar

Enkätsvaren visade att det även funnits hundar som fått juvertumörer i brett skilda åldrar. 3 st av tikarna har där opererat bort några eller flera juver.

Ett fall av fysiologiskt blåsljud har rapporterats som upptäcktes när hunden var valp. Men som friskförklarades när hunden var 2 år.

2 fall av cushings sjukdom vilket upptäcktes när hundarna var äldre. Den ena behandlas med ett bra resultat enligt uppgiftslämnaren medan den andra hundens behandling rapporteras vara medelbra.

Enkätsvaren visar att 2 hundar är testade för dermois dinus, en av hundarna har diagnosen dermoid sinus medan den andra är anlagsbärare.

Enkätsvaren visar att 5 st tikar har kastrerats pga jobbiga och långvariga skendräktigheter. Medan 3 st hanhundar har kastrerats pga förstörd testikel, ej skall gå i avel pga atopisk och pga analbräck.

Enkätsvaren visar att 8 st har ej korrekta bett. Det är nedre incisiver som saknas, p1:or som saknas, sammanväxta incisiver, lindrigt överbett.

Vad har gjorts sedan sist?

- Hälsoenkät har skickats ut till rasklubbens medlemmar samt även till en grupp bedlingtonägare som ej varit medlem som ägt äldre hundar.
- Rasklubben har i både i klubbtidningen samt på klubbens hemsida uppmuntrat hundägare att ögonlysa sina hundar och vid valphänvisning har de föräldrardjur som är ögonlysta fått resultatet publicerat på klubbens hemsida.

- Rasklubben har sina regler vid valphänvisning vilka bland annat kräver att föräldrardjuren skall vara DNA-testade för koppartoxicos samt att testresultaten skall skickas in till klubben för att kullen skall få hänvisning. Endast föräldrardjur med godkända DNA-markörer (anlagsfri eller bärare) och godkänd parningskombinationer (anlagsfri med annan anlagsfri eller anlagsfri med bärare) får valphänvisning.
- Samtliga DNA-tester gjort som delgetts Skandinaviska Bedlingtonklubben har publicerats i rasklubbstidningen Bedlington Nytt varje år.

Mål under de kommande 5 årsperioden

Allmän hälsa

Att fortsätta föda upp långlivade, friska hundar som fungerar väl i det svenska samhället.

Hud

Att minska antalet hundar som lider av klåda och att kartlägga vilka individer som drabbas och av vilka orsaker dessa drabbas.

På bedlingtonkonferensen som skall hållas i juni 2012 hoppas Skandinaviska Bedlingtonklubben att uppfödarna inom rasen kan diskutera kring deras erfarenheter kring klåda hos såväl egna som valpköparens hundar. SKBK vill att uppfödarna tillsammans skall försöka hitta på ett sätt att få bukt med de hudproblem som dykt upp inom rasen.

Öron

Att minska antalet hundar som har alltför bepälsade inneöron, trånga hörselgångar och antal behandlade öroninflammationer.

På bedlingtonkonferensen som skall hållas i juni 2012 hoppas Skandinaviska Bedlingtonklubben att uppfödarna inom rasen kan diskutera kring deras erfarenheter kring eventuella öronproblem i rasen.

Ögon

Att få mer kunskap kring sjukdomar i ögat och i vilket utsträckning rasen är drabbad. Att fortsätta kartläggningen med hjälp av ögonlysning av de individer som skall gå i avel.

På bedlingtonkonferensen som skall hållas i juni 2012 hoppas Skandinaviska Bedlingtonklubben att uppfödarna inom rasen kan diskutera kring deras erfarenheter kring eventuella ögonproblem i rasen.

Leversjukdomar

Att samtliga avelsdjur skall DNA-testas för koppartoxicos. Att de individer som drabbas av leversjukdomar skall få rätt ställd diagnos och att minska antalet fall av kopparassocierade hepatiter.

På bedlingtonkonferensen som skall hållas i juni 2012 hoppas Skandinaviska Bedlingtonklubben att uppfödarna inom rasen kan diskutera kring koppartoxicos inom rasen.

Strategier

Allmän hälsa

Genom fortsätta med hälsoenkätet ha en mer genomgående handlingsplan för att kartlägga sjukdomsbilder och olika uppkomster av eventuella sjukdomar samt att söka bekräftelse på uppfödarnas bild av sitt avelsresultat som friskt och sunt.

Hud

Uppmana uppfödarna att lämna in uppgifter till SKBK:s avelskommitté gällande de hundar av sin uppfödning som har problem med klåda för vidare kartläggning av problemet. Uppgifterna skall behandlas med stor sekretess. Utbildning och föreläsningar kring hud bör kunna arrangeras av rasklubben.

Öron

Rekommendation till uppfödarna att inte använda hundar i avel med återkommande öroninflammationer och/eller andra problem med öronen. Fortsatt kartläggning med hjälp av hälsoenkäter och sammanställande av försäkringsbolagens uppgifter sker fortlöpande.

Ögon

För att stimulera till att fler hundar ögonlyses och på så sätt ger en större helhetsbild av ögonstatus hos bedlingtonterrier skall de kullar vars föräldrar är ögonlysta få dessa resultat rapporterade vid valphänvisning. Rekommendationer utgår till uppfödarna att ögonlysa samtliga avelsdjur.

Leversjukdomar

Samtliga avelsdjur skall DNA-testas hos laboratorier som möjliggör användandet av **de två DNA-markörerna C04107 samt C04107B. Rasklubben hänvisar till laboratoriet vid SLU i Uppsala med ansvarig Kumar Juneja.** Fortsatt utbildning av uppfödarna kring DNA-analys och fortsatt forskning kring finandet av den korrekta genen.

Att anordna en bedlingtonkonferens sommaren 2012 där hälsan hos bedlingtonterriern skall diskuteras.

Avelsstruktur

Registreringarna i SKK har varierat något under perioden 2005-2011 men i snitt har det registrerats ca 74 individer per år. Under dessa år har det i genomsnitt fötts 19 valpkullar per år och kullarnas storlek har varierat mellan 1 till 8 valpar, men vanligtvis mellan 4 till 5 valpar i en kull.

I en sådan population får det givetvis konsekvenser om något avelsdjur används i större utsträckning. Populationen är också lätt påverkbar av inavelsgrad och även enstaka importörer kan avsevärt förändra avelsstrukturen för rasen.

Följande statistik har tagits fram med hjälp av SKK Hunddata och SKK Avelsdata.

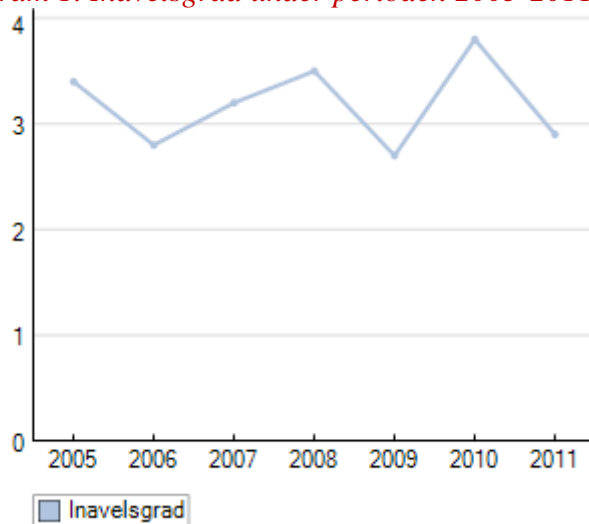
Inavelsgrad

Tabell 1. Födda hundar och inavelsgrad under perioden 2005-2011

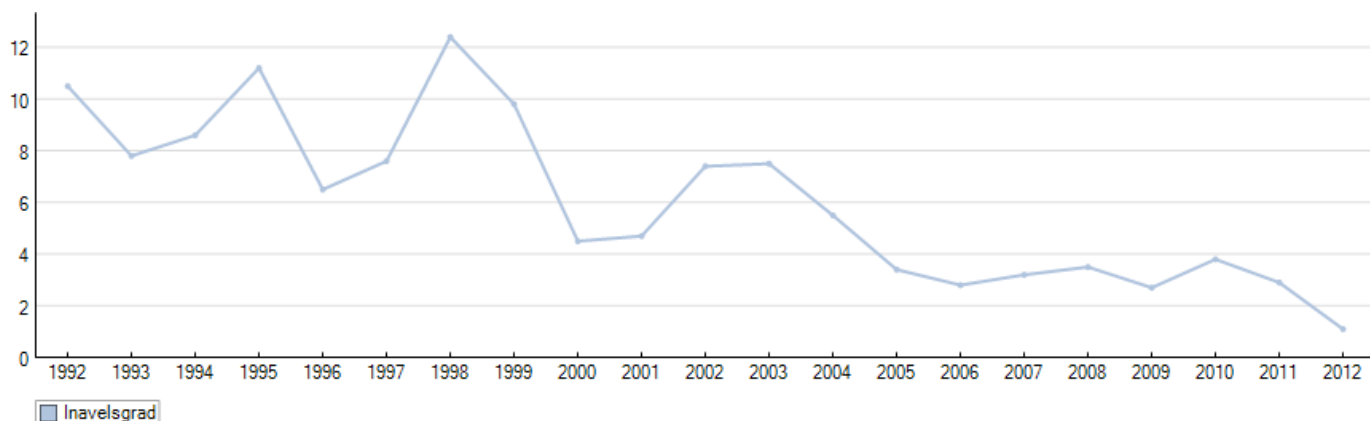
FÖDDA ÅR	ANTAL VALPAR	INAVELSGRAD
2005	85	3,4 %
2006	73	2,8 %
2007	86	3,2 %
2008	90	3,5 %
2009	67	2,7 %
2010	57	3,8 %
2011	61	2,9 %

Antalet valpar registrerade i SKK under perioden 2005-2011 uppgår alltså till 519 stycken.

Diagram 1. Inavelsgrad under perioden 2005-2011

*Diagram 2. Inavelstrend under de senaste tjugo åren (X-axeln Inavelsgrad i % Y-axeln År)
Källa Avelsdata 2012-04-25*

Importer

Tabell 2. Antal importerade hundar samt deras inavelsgrad under perioden 2005-2011

REGISTERADE ÅR	ANTAL	INAVELSGRAD
2005	3	0,26 %
2006	3	3,1 %
2007	3	1,36 %
2008	1	0 %
2009	2	1 %
2010	1	0,4 %
2011	1	0,8 %

Av dessa importerade hundar får anses att majoriteten kommer att gå i avel eller redan har gått i avel.

Tabell 3. Importernas ursprungsland, import år, samt kön och inavelsgrad 2005-2011

LAND	ÅR	KÖN	INAVELSGRAD
Danmark	2005	T	0,0 %
Danmark		T	0,8 %
Storbritannien		H	0,0 %
Australien	2006	T	6,3 %
USA		T	0,0 %
USA		T	3,1 %
Finland	2007	H	4,1 %
Tyskland		T	0,0 %

Storbritannien		H	0,0 %
Skottland	2008	T	0,0 %
Tjeckien	2009	H	0,0 %
Norge		H	2,0 %
Norge	2010	H	0,4 %
Finland	2011	H	0,8 %

En förklaring bör göras till de ovan nämnda inavelsgraderna: Eftersom importer inte alltid har en stamtavla som sträcker sig över fem led, innebär detta att de angivna inavelsgraderna kan komma att förändras något om man skulle beräkna den totala inavelsgraden över fem led. De siffror som anges skulle alltså kunna komma att höja inavelsgraden för de hundar där det idag i **Hunddata/Avelsdata** och med eget gjorda kompletteringar. Inte finns fulla femledsstamtavlor.

Den felmarginalen får ändå anses som värd att ta i publiceringen. Importerna har själva ibland en ganska hög inavelsgrad, men vanligen har de inte någon stark släktskap med befintliga hundar i Sverige.

Utomsvenska föräldrar

I samband med att Sverige öppnades för resande med djur mellan de europeiska länderna vidgades möjligheterna för aveln. Svenska uppfödare har kunnat använda hanhundar som lever utanför Sveriges gränser och på detta sätt har man kunnat bredda avelsmaterialet utan att för den skull behöva göra egna import. **Det har resulterat i hela 14 valpkullar under perioden 2005-2011 där fadern lever utanför Sverige, addera även 5 valpkullar inom denna perioden där de olika fäderna (3 olika individer) har lånats in till Sverige. Hanar ej boende i Sverige som använts i avel bor främst i de Nordiska grannländerna men även hanar i USA, Italien och Frankrike har använts.**

Hanhundsanvändning

Hanhundsanvändning är ett viktigt instrument i en åtgärdsplan för att se över rasens avelsstrukturer. Bedlingtonterriern är en långlivad ras och hanhundarna kan användas från det att de är köns mogna fram till de är över 10 år gamla. **Den yngsta hane som använts i aveln under perioden 2005-2011 var 11 månader gammal då valpkullen föddes. Ytterligare 14 andra hanhundar har fått sin första valpkull före två års ålder.**

För att bättre kunna utvärdera alla avelshundar innan de går i avel bör ingen hund användas i avel före två års ålder, om inte särskilda skäl föreligger. Detta torde inte vara ett stort problem då detta problem föreligger bara hos ett litet antal avelshundar inom rasen.

Tabell 4. Hanhundsanvändning under perioden 2005-2011

ÅR	ANTAL HANHUNDAR	TOTALT ANTAL KULLAR
2005	19	20
2006	16	20
2007	15	22
2008	18	22
2009	15	19
2010	11	15
2011	12	15

Barnbarnsdiagram

Tabellen ovan visar hur många hanhundar som användes varje år mellan 2005 och 2011, men inte om samma hane användes år efter år och inte heller hur många kullar respektive hane har efter sig. Genom att granska hanhundarnas barnbarn får man en bättre bild av hur stort inflytande en hane har på rasen. Detsamma gäller även för tikar, även om det är ovanligt att en tik får större antal barnbarn än en hane. I slutänden betyder det att hanhundarna oftast har större inflytande på avelsutvecklingen än en tik.

Diagram 2. Barnbarnsdiagram för hanhundar (minsta antal 50 stycken)

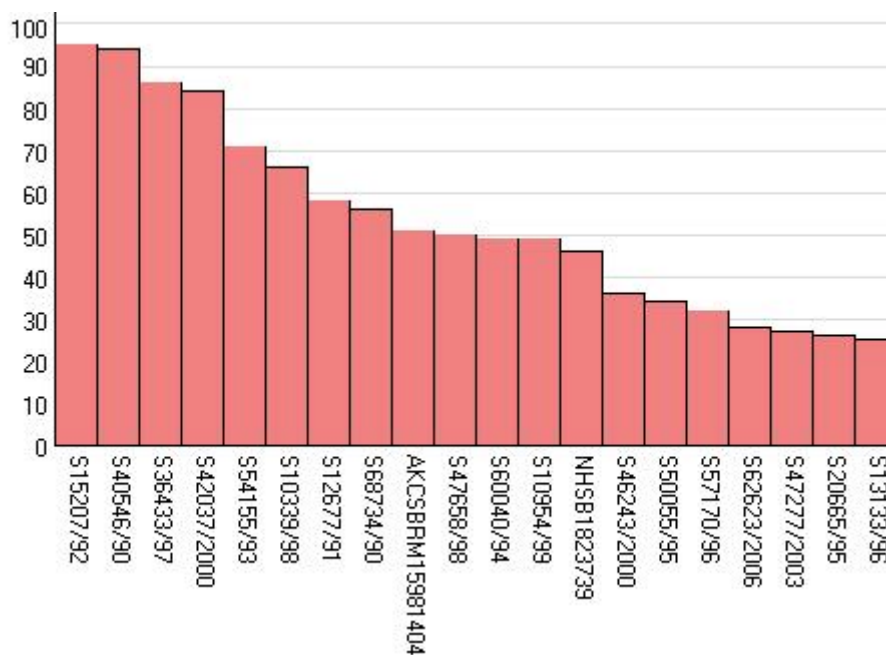
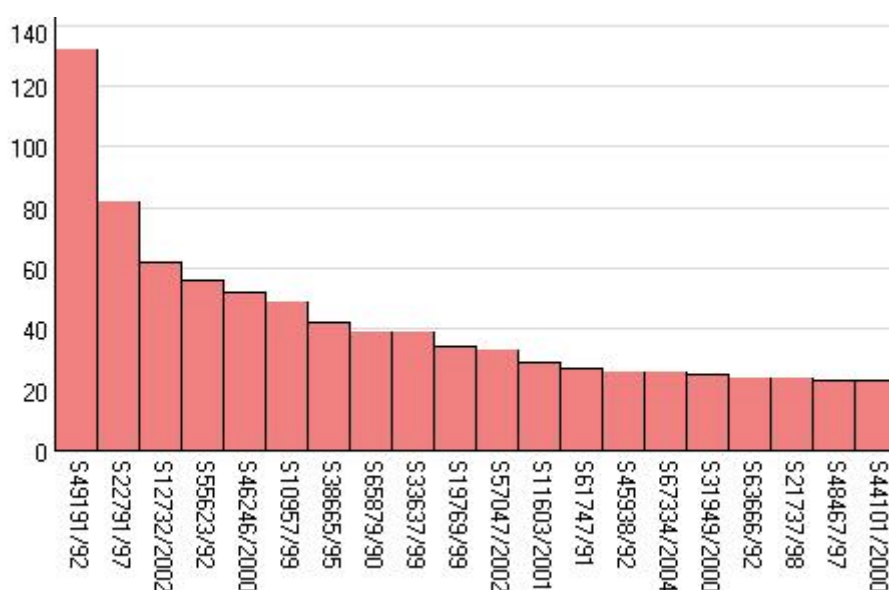

Diagram 3. Barnbarnsdiagram för tikar (minsta antal 50 stycken)

Om man utgår från maxgränsen för antalet avkommor för en enskild individ i en liten population, nämligen 5% av antalet valpar i en generation (en generation är 5 led), så får det till följd att antalet barnbarn inte bör överstiga 25-30 stycken.

Sammanfattning

Bedlingtonteriern är en numerärt liten ras som kämpar med de problem som alla små populationer har, nämligen en allt för hög inavelsgrad och en allt för liten tillgänglig avelsbas. Det skulle vara önskvärt att de avelsdjur som används inte överskrider den rekommenderade maxgränsen på 5% av varje generation som populationsgenetiker världen över anser vara rimlig, inom små populationer. I Bedlingtonterierns fall skulle detta innebära att antalet avkommor inte ska överstiga 12-15 valpar, eller motsvarande 4-5 kullar för varje avelsdjur. Det är också viktigt att ha med i målsättningen för den framtida aveln att ytterligare dra ner gränsen, för att slutligen närma oss 2,5% per generation vilket motsvarar en avelsbas (effektiv population) på 100.

Mål under den kommande 5 årsperioden

- Uppfödarna skall mer målmedvetet få kunskap om avelsstrukturen.
- Aveln skall sträva mot en sänkning av inavelsgraden.
- Aveln skall sträva mot att öka den effektiva avelsbasen.
- En större öppenhet i dokumentationen och analyser kring avelsstrukturer.
- **Få en mer fungerande avelskommitté som skall samla material samt dokumentera kring avelsstrukturen samt inavelsgraden.**
- **Avelskommittén skall sträva för att anordna minst 1 uppfödarmöte per år.**

Strategi för att nå målen

- Fokus sätts på att arbeta med inavelsanalys och avelsstruktur genom att samtliga kullars inavelsgrad publiceras i Bedlington Nytt Nr 1 varje år.

- Få till en väl fungerande avelskommitté som arbetar bra ihop.
- Avelskommittén skall varje år sammanställa en lista på födda kullar med inavelsgrad.
- Att anordna en bedlingtonkonferens sommaren 2012.

Arbetsgång

2003	Årsmötet granskar och godkänner en motion gällande RAS
Våren 2004	Styrelsen för SKBK sänder ut en hälöenkät till samtliga medlemmar
Våren 2004	Avelskommittén sänder ut en avelsanalys gjord av Genetica till samtliga uppfödare. Övriga intresserade kan ta del av analysen efter kontakt med klubbens sekreterare.
Aug 2004	Uppfödarmöte i Ånnabode med representanter från SvTek. Information kring arbetet med RAS, arbetsstrukturer och och beslutsgång i godkännandet av arbetet.
Okt 2004	Uppfödarmöte i Ånnaboda, även nu med representant från SvTek:s avelskommitté. Särskilda frågor fastställs, att arbeta Med RAS. Viss tidsplanering klarläggs.
Jan 2005	Årsmötet annullerar tidigare förslag till RAS
Jan 2005	Ny avelskommitté tillsätts och med den även en arbetsgrupp för RAS.
Feb 2005	Kontakt tas med Sofia Malm, SLU gällande valphänvisningsregler. Dessa revideras enligt rekommendation och beslutas av styrelsen.
Våren 2005	Avelskommittén och Arbetsgruppen för RAS redovisar fortsatt arbete via SKBK:s hemsida och klubbens tidning Bedlington Nytt.
Maj 2005	Uppfödarmöte i Gränna, där representant från SvTek:s avelskommitté deltar. Konkreta förslag till åtgärder, strategier och Problemformulering diskuteras. Information ges om Programmet LatHunden, rasdata och vissa data redovisas. Tidsplanen sätts till ett färdigställande dokument till ras-Specialen i Ransäter 31/7-2005.
Aug 2005	RAS dokumentet läggs ut på klubbens hemsida och kan även beställas genom Hanne Winninge. Synpunkter på arbetet ska ha inkommit 15 augusti.
Aug 2005	Styrelsen godkänner och antar RAS dokumentet att gälla under de kommande fem åren.
Sep 2005	Dokumentet skickas till Svenska Terrier Klubben för Godkännande.

Sommar 2011	En arbetsgrupp för RAS revideringen tillsätts
Nov 2011	Hälsoenkät skickas ut till samtliga medlemmar samt även till några bedlingtonägare, som ej var medlem i klubben, som ägde äldre hundar.
Juni 2012	RAS revideringen godkänns av SKBK:s styrelse
Juni 2012	Revideringen av RAS skickas in till SvTek
November 2012	Mindre ändringar begärda av SvTek korrigerades och RAS skickades åter till SvTek